

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Alešem Smetankou ve věci

žalobce: **T. V. S.**, narozen X,
státní příslušnost V. s. r.,
bytem v ČR: X,
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretánské náměstí 101/5, 118 00 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2023, č. j. 116414-6/2023-MZV/OPL,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí a vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 27. 9. 2023 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2023, č. j. 116414-6/2023-MZV/OPL (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) zrušeno jako nicotné usnesení Velvyslanectví ČR v Hanoji (dále též jen „*prvostupňový orgán*“) ze

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

dne 16. 5. 2023, č. j. 1488-3/2023-MZV/HANOKO (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), a řízení bylo zastaveno.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žádost žalobce o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu a řízení o jejím vydání bylo zastaveno.

II. *Žaloba*

3. Žalobní argumentace se soustředila na tvrzení směřující proti způsobu stanovení kvót na žádosti o zaměstnanecké karty na zastupitelském úřadu ČR ve Vietnamu. Dle žalobce nedostatečné odůvodnění kvót vede k plošné diskriminaci občanů Vietnamu, která je v demokratickém právním státě nepřijatelná.
4. Žalobce tvrdil, že si je vědom, že podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji je znemožněno v důsledku stanovení nulové kvóty na tyto žádosti (s výjimkou *Programu vědecký a klíčový personál*) nařízeními vlády č. 220/2019 Sb., č. 556/2020 Sb., č. 233/2021 Sb., č. 321/2022 Sb. a č. 213/2023 Sb. Podle žalobce tato nařízení vlády nedůvodně a v rozporu s dostupným odůvodněním na základě jiných motivací fakticky zakazuje ekonomickou migraci. Podle žalobce z důvodových a předkládacích zpráv k nařízením vlády vyplývalo, že jejich cílem bylo zefektivnění současného stavu, zvýšení transparentnosti a předvídatelnosti a umožnění účinného postupu zastupitelského úřadu při naplnění kvót. Poté, co žalobce reprodukoval obsah důvodových a předkládacích zpráv k nařízením vlády, zdůraznil, že ač předkladatelé tvrdili, že kvóty pro podávání žádostí budou nastaveny na nízké hodnoty, došlo v případě zaměstnaneckých karet v rozporu s tímto tvrzením ke stanovení nulové kvóty. Dále žalobce zdůraznil, že předkladatelé varovali před výrazným snížením počtu přijímaných žádostí, což by vedlo k razantnímu snížení pracovní migrace s negativními dopady na ekonomickou situaci v ČR. Dále žalobce tvrdil, že kvóta 200 žádostí v programu Vědecký a klíčový personál vytváří vzhledem k úzkému zaměření tohoto programu zdánlivý dojem zachování ekonomické migrace z Vietnamu. Fakticky je ale Vietnam spolu se Severní Koreou jedinou zemí, kde je ekonomická migrace fakticky omezena na nulu. Stanovení Vietnamu na roven Severní Koreje je v demokratickém právním státě absurdní.
5. Kvóty jsou podle žalobce stanoveny nepřezkoumatelným a diskriminačním způsobem, což vede k nezákonnosti a neústavnosti nařízení vlády. Žalobce není oprávněn podat žádost o zaměstnaneckou kartu lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase. Vláda nemůže svými nařízeními svévolně bránit podávání žádostí o pobytová oprávnění. Žalobce navrhl, aby soud, pokud shledá nařízení vlády v rozporu s ústavním pořádkem, předložil návrh na posouzení jeho ústavnosti Ústavnímu soudu.
6. Podle žalobce nezákonnost a neústavnost nařízení vlády představuje objektivní překážku znemožňující podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Jedná se tak o odůvodněný případ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců a zastupitelský úřad měl upustit od povinnosti osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu a měl postoupit žádost o vydání zaměstnanecké karty k meritornímu projednání Ministerstvu vnitra jako příslušnému správnímu orgánu.
7. Podle žalobce nemohou faktické vyloučení ekonomické migrace odůvodnit ani bezpečnostní situace, resp. drogová trestná činnost. Došlo totiž k odstranění zločineckých struktur, které ovládaly systémy pro podávání žádostí o pobytová oprávnění ve Vietnamu,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

a systém pro podávání těchto žádostí v současnosti funguje dobře. Rizika spojená s migrací z Vietnamu tak byla odstraněna. Pokud se část občanů Vietnamu dopouští v ČR drogové trestné činnosti, nelze trestat všechny zbývající občany Vietnamu paušálním znemožněním ekonomické migrace. Ač se drogové trestné činnosti dopouštěly i organizované skupiny z Číny, nedošlo ve vztahu k ní k žádnému omezení ekonomické migrace. Integrace vietnamské menšiny v ČR je navíc velice dobrá.

8. Podle žalobce je znemožnění ekonomické migrace nařízeními vlády motivováno týmiž důvody jako usnesení vlády č. 474. Důvody znemožnění ekonomické migrace ale nebyly nijak revidovány. Stále trvá dlouhodobá snaha znemožnit ekonomickou migraci z Vietnamu. Nařízení vlády stanovující nulové kvóty pro žádosti o zaměstnanecké karty pouze prodloužila nezákonný stav stanovený usnesením vlády č. 474 a měla beztrestně a nenapadnutelně prodloužit neoprávněný a diskriminační zájem.
9. Dále žalobce tvrdil, že obsah utajovaných informací, kterými je motivována dlouhodobá snaha o omezení ekonomické migrace z Vietnamu, není aktuální a dostatečně odůvodněný. Obsah utajovaných informací, z nichž lze dovodit, že žadatelé mohli být zaměstnáváni za lidsky nedůstojných podmínek, nuceni k výkonu práce či se svou činností mohli podílet na kriminalitě, je zastaralý a reaguje na neaktuální problematiku organizovaného zločinu při kupčení s registracemi pro stanovení termínu pro podání žádostí na zastupitelském úřadě. Skutečná motivace pro omezení ekonomické migrace tak musí být jiná.
10. Podle žalobce na nedostatečné odůvodnění kvót poukázaly v rámci připomínkového řízení i Svaz průmyslu a dopravy ČR a Hospodářská komora ČR.
11. Dále žalobce tvrdil, že jediné bližší odůvodnění omezení ekonomické migrace z Vietnamu obsahuje důvodová zpráva z roku 2021, ve které dochází k opětovnému zúžení kvót toliko na Program klíčový a vědecký personál s odůvodněním, že Program vysoce kvalifikovaný zaměstnanec využívaly osoby, pro které není určen. Je však nepřijatelné na základě jednoho příkladu žádostí šéfkuchařů, kteří měli být zaměstnáni v rychlém občerstvení, znemožnit aplikaci celého programu pro všechny ostatní zájemce o kvalifikovanou ekonomickou migraci, kterou se navíc sám předkladatel nařízení zavazuje neomezovat a zachovat ve všech státech. Bylo pochybením příslušných orgánů veřejné moci, že vůbec došlo k zařazení takových pracovních míst do programu. V důsledku systémového pochybení nelze diskriminačně znemožnit všem občanům Vietnamu ekonomickou migraci. Pokud není od roku 2009 možné podat na zastupitelském úřadu žádost o pobytové oprávnění, nelze se divit frustraci občanů Vietnamu, kteří zkoušejí využít veškeré dostupné možnosti pro podání žádostí o pobytové oprávnění.
12. Podle žalobce byly kvóty stanoveny šestinásobně menší, než předkladatelé nařízení vlády tvrdili. Proto byly stanoveny v rozporu se smyslem a účelem nařízení uvedeným v důvodové a předkládací zprávě. V roce 2019 navíc byla kvóta stanovena pouze pro program Vědecký a klíčový personál.
13. Žalobce dále tvrdil, že závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34, nejsou pro projednávanou věc příléhavé, neboť žalobce brojí proti stanovení kvót s ohledem na odůvodnění nařízení vlády a historické okolnosti znemožňování ekonomické migrace z Vietnamu.
14. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 30. 10. 2023 (doručeném soudu 31. 10. 2023) navrhl, aby soud žalobu odmítl jako nepřijatelnou, popř. aby ji jako nedůvodnou zamítl. Podle žalovaného nemohl být žalobce zkrácen na svých právech napadeným rozhodnutím. Jestliže byla žádost o zaměstnaneckou kartu nepřijatelná, nemohl se prvostupňový orgán zabývat žádostí o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Pokud byla žádost o zaměstnaneckou kartu nepřijatelná, nelze aplikovat § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť řízení o žádosti o pobytové oprávnění nebylo vůbec zahájeno. Žádost o upuštění od osobního podání je pouze procesní žádost účastníka řízení, která, je-li jí vyhověno, vyvolá přijatelnost žádosti o pobytové oprávnění, která nebyla podána osobně navzdory požadavku stanovenému v § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Požádáním o upuštění od osobního podání ale není možné vyloučit aplikaci jiných důvodů nepřijatelnosti žádosti o pobytové oprávnění. Napadeným rozhodnutím tak nedošlo ke zkrácení práv žalobce, neboť žalobci postupem prvostupňového orgánu žádná práva nevznikla a s ohledem na nepřijatelnost žádosti o zaměstnaneckou kartu ani vzniknout nemohla. Žalovaný měl za to, že napadené rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu a soud by měl žalobu odmítnout jako nepřijatelnou (k tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, č. j. 3 As 28/2012-21).
16. Podle žalovaného žalobcův případ nemohl spadat pod pojem *odůvodněný případ* ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Důvody, pro které je na místě upustit od povinnosti osobního podání žádosti, mohou být jednak na straně žadatele a jednak na straně zastupitelského úřadu s tím, že musí jít o překážku, pro kterou je nerozumné a zbytečně příliš tvrdé trvat na osobním podání žádosti. Žalobce však nedoložil žádné vážné důvody, které by vedly k závěru, že se v jeho případě jedná o odůvodněný případ pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Z logiky věci se totiž nemůže jednat o překážku na straně zastupitelského úřadu, pokud ten postupuje v souladu s nařízením vlády, resp. objektivní překážkou nemohla být samotná tato nařízení vlády.
17. Žalovaný dále zdůraznil, že nařízení vlády pro něj bylo závazné. Poukázal na to, že v řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty nejde o rozhodování o právním nároku cizince. To plyne z ústavního principu svrchovanosti státu, jehož projevem je i právo státu regulovat migraci na svém území. Cizinec nemá právo na vstup do ČR, má však právo na spravedlivý proces při vyřizování žádosti o takový vstup. Možnost regulace pracovní migrace je navíc předpokládána jak primárním právem EU, konkrétně čl. 79 odst. 5 SFEU, tak sekundárním právem EU, konkrétně směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. 12. 2011 o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě, ale i dalšími směrnicemi, např. pro přijímání vysoce kvalifikovaných zaměstnanců nebo sezónních pracovníků. Nezákonnost ani neústavnost nařízení vlády neshledaly ani soudy (zde žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2021, č. j. 17 A 103/2020-60, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34). Nulová kvóta pro žádosti o zaměstnanecké karty navíc není stanovena v Programu klíčový a vědecký personál.
18. Stran stanovení kvót žalovaný citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, bod 26, že ČR má v zásadě neomezený prostor k úvaze, nakolik umožní státním příslušníkům té či oné země pracovat či vyvíjet jinou aktivitu v

ČR; svou praxi v tomto ohledu může měnit podle svých potřeb. Kvóty vycházejí z výsledků tripartitních jednání o migračních potřebách ČR, kde se diskutují vykazatelné ekonomické údaje, zahraničně-politické a bezpečnostní zájmy a integrační kapacity, poptávka po pracovní síle i pracovní a mzdové podmínky. Systém stanovování kvót tak je naprosto transparentní a v souladu s ústavním pořádkem ČR. Správním orgánům nepřísluší posuzovat pohnutky vlády, které ji vedly ke stanovení konkrétních kvót. Svaz průmyslu a dopravy ČR ani Hospodářská komora ČR nejsou povinnými připomínkovými místy. Na základě důvodové zprávy se žalobce podle žalovaného nemohl dovolávat zásahu do subjektivních práv.

19. Usnesení vlády č. 474 bylo podle žalovaného odmítnuto Nejvyšším správním soudem z důvodu nedostatku formy předvídané zákonem, nikoliv z důvodu údajné snahy státu znemožnit ekonomickou migraci z Vietnamu. Nedostatek formy byl zhojen přijetím zákona č. 176/2019 Sb., kterým byl novelizován § 181b zákona o pobytu cizinců, k jehož provedení následně vláda vydala nařízení regulující počet žádostí o zaměstnanecké karty. Takový postup aproboval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Azs 14/2022-34.
20. Návrh žalobce na provedení důkazu utajovanými informacemi považoval žalovaný za nadbytečný, neboť tyto informace neměly časovou ani věcnou souvislost se stanovením kvót v nařízení vlády.
21. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl, případně zamítl.

IV.

Průběh řízení a ústní jednání

22. Soud konstatuje, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí (srov. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) byla dodržena, když napadené rozhodnutí bylo žalobci (resp. jeho právnímu zástupci) doručeno dne 28. 8. 2023 a předmětná žaloba byla zdejšímu soudu doručena dne 27. 9. 2023.
23. Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (žalobce byl adresátem napadeného rozhodnutí, přičemž se napadeným rozhodnutím cítí být dotčen na svých právech), proti žalovanému, který je pasivně legitimován (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání řádných opravných prostředků (žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, proti kterému již nebylo odvolání přípustné) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti.
24. Z právě popsanych důvodů a jelikož soud neshledal ani žádný jiný důvod nepřipustnosti žaloby (k nedůvodnosti námítky žalovaného o nepřipustnosti žaloby se soud podrobněji vyjádří níže v čl. V. tohoto rozsudku), soud mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
25. Jelikož žalobce vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání, soud konal dne 10. 9. 2024 ústní jednání. Žalobce při jednání setrval na své dosavadní argumentaci a v podrobnostech odkázal na podanou žalobu. Žalovaný při jednání rovněž setrval na své dosavadní argumentaci a v podrobnostech odkázal na písemné vyjádření k žalobě.
26. Soud při jednání konstatoval obsah napadeného a prvostupňového rozhodnutí, což ve spojení s obsahem správního spisu považoval za dostačující pro posouzení žalobních námitek. Žalobce ani žalovaný při jednání žádné další důkazní návrhy neučinili. Nicméně žalobce setrval na důkazních návrzích učiněných v žalobě (utajované skutečnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

specifikované na str. 6 žaloby a listiny uvedené na str. 10 žaloby), které ale soud zamítl. Soud uvedené důkazní návrhy, které směřovaly k důvodům pro přijetí nařízení vlády stanovující nulové kvóty pro žádosti o zaměstnanecké karty podané na zastupitelském úřadu v Hanoji, nepovažoval za relevantní pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Jak bude blíže popsáno v následujícím čl. V. tohoto rozsudku, zákonnost napadeného rozhodnutí ob stojí bez ohledu na obsah navrhovaných důkazů, neboť dle judikatury Nejvyššího správního soudu stanovení nulové kvóty pro žádosti o zaměstnanecké karty nařízeními vlády není nezákonné, neústavní ani diskriminační.

V.

Posouzení věci soudem

27. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti, tj. vad ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s. a dále vad, které by bránily přezkoumání napadeného rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84). Soud žádné takové vady neshledal.
28. Poté, co soud v projednávané věci v mezích žalobních bodů přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i předmětný správní spis, dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
29. Ze správního spisu soud zjistil následující průběh správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí.
30. Dne 14. 4. 2023 byla prvostupňovému orgánu doručena žádost žalobce ze dne 13. 4. 2023 o vydání zaměstnanecké karty na pozici montážní dělník výrobků ze dřeva, a to společně s průvodním dopisem, který obsahoval žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců a rovněž odůvodnění obou žádostí.
31. Prvostupňový orgán vydal dne 16. 5. 2023 usnesení č. j. 1488-2/2023-MZV/HANOKO, o nepřijatelnosti žádosti o zaměstnaneckou kartu podle § 169h odst. 4 zákona o pobytu cizinců, tj. z důvodu, že v příslušném kalendářním měsíci na příslušném zastupitelském úřadu byla podán maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu stanovený nařízením vlády vydaným podle § 181b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, konkrétně nařízení vlády č. 556/20250 Sb., aktualizované nařízením vlády č. 321/2022 Sb. stanovující pro zastupitelský úřad v Hanoji nulovou kvótu, nejedná-li se o Program klíčový a vědecký pracovník.
32. Současně prvostupňový orgán vydal téhož dne předmětné prvostupňové rozhodnutí, kterým podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců zamítl žádost o upuštění od povinnosti osobního podání a zastavil řízení o vydání zaměstnanecké karty, neboť se žádost stala zjevně bezpředmětnou z důvodu již konstatované nepřijatelnosti předmětné žádosti o zaměstnaneckou kartu podle § 169h odst. 4 zákona o pobytu cizinců.
33. Žalobce napadl prvostupňové rozhodnutí (o zamítnutí žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání) blanketním odvoláním ze dne 26. 5. 2023. K následné výzvě ze dne 30. 5. 2023 k doplnění zákonných náležitostí odvolání směřujícího proti prvostupňovému rozhodnutí, žalobce (prostřednictvím svého právního zástupce) odvolání doplnil podáním

ze dne 6. 6. 2023. Odvolací argumentace je téměř totožná s argumentací, kterou žalobce následně uplatnil v předmětné žalobě, jak ji již soud shrnul výše v čl. II. tohoto rozsudku.

34. O odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, jak již bylo uvedeno výše v čl. I. tohoto rozsudku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žádost žalobce o zaměstnaneckou kartu shledal nepřijatelnou § 169h odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť nařízení vlády č. 321/2022 Sb. stanovilo v dané době pro zastupitelský úřad v Hanoji nulovou kvótu na žádosti o zaměstnaneckou kartu, pokud nejde o *Program klíčový a vědecký personál*. Dále upozornil, že upuštěním od osobní přítomnosti se rozumí procesní žádost účastníka řízení, která, je-li jí vyhověno, vyvolá přijatelnost žádosti o pobytové oprávnění, která nebyla podána osobně navzdory požadavku stanovenému v § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Požádáním o upuštění od osobního podání ale není možné vyloučit aplikaci jiných důvodů nepřijatelnosti žádosti. Tím, že prvostupňový orgán shledal žádost o zaměstnaneckou kartu nepřijatelnou, nebylo nutné se dále zabývat žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání, neboť vyhovění takovému procesnímu požadavku nemůže zhojit nepřijatelnost žádosti ve smyslu § 169h odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Podle žalovaného prvostupňový orgán vůbec neměl prvostupňové rozhodnutí vydat, jelikož i kdyby upustil od povinnosti osobního podání, žádost o vydání zaměstnanecké karty by stejně nemohla být přijata. Žalovaný proto prvostupňové rozhodnutí z důvodu nicotnosti zrušil a řízení zastavil. S ohledem na uvedené se již žalovaný blíže nezabýval jednotlivými odvolacími námitkami.
35. Soud pro úplnost uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že žalobce rovněž napadl odvoláním usnesení konstatující nepřijatelnost předmětné žádosti o zaměstnaneckou kartu, přestože prvostupňový orgán přípisem ze dne 31. 5. 2023 sdělil žalobci, že usnesení o nepřijatelnosti žádosti o zaměstnaneckou kartu se nelze podle § 76 odst. 3 správního řádu odvolat. Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 8. 2023, č. j. 116414-3/2023-MZV/OPL odvolání žalobce odmítl jako nepřípustné podle § 92 odst. 1 správního řádu.
36. Úvodem posouzení nyní projednávané věci soud zdůrazňuje, že předmětná žaloba směřuje pouze proti napadenému rozhodnutí, kterým bylo zrušeno prvostupňové usnesení o zamítnutí „procesní“ žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání („meritorní“) žádosti o zaměstnaneckou kartu, a to s odůvodněním, že („meritorní“) žádost o zaměstnaneckou kartu byla již předtím shledána nepřípustnou z jiného zákonného důvodu (konkrétně dle § 169h odst. 4 zákona o pobytu cizinců pro naplnění stanovené kvóty pro žádosti o zaměstnanecké karty). Naopak rozhodnutí týkající se nepřijatelnosti („meritorní“) žádosti o zaměstnaneckou kartu nebylo předmětnou žalobou napadeno.

(i) K přípustnosti žaloby

37. Před samotným meritorním posouzením se soud vyjádří k důvodům, pro které měl předmětnou žalobu za přípustnou, a to v reakci na námitku žalovaného, že napadené rozhodnutí je podle § 70 odst. 1 písm. a) s. ř. s. vyloučeno ze soudního přezkumu, neboť se nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.
38. Soud předesílá, že s obdobnou námitkou uplatněnou stejným žalovaným v obdobné procesní situaci se již podrobně vypořádal ve svém rozsudku ze dne 15. 4. 2024, č. j. 62 A 4/2023-27, přičemž v nyní projednávané věci nemá důvodu se od daného posouzení odchýlit (je nepodstatné, že soud v odkazovaném rozsudku ve věci sp. zn. 62 A 4/2023 činil závěry ve vztahu k dlouhodobému vízu, neboť úprava osobního podání žádosti v § 169d odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců dopadá jak na žádosti o dlouhodobá víza, tak na žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, včetně zaměstnaneckých karet). Soud i v nyní

projednávané věci zastává názor, že § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců zakládá subjektivní právo cizince na upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza, protože cizinci umožňuje podat žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza, stanoví podmínky jejího podání i podmínky jejímu vyhovění (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 31/2005-78). Tudíž v obecné rovině platí, že rozhodnutím ohledně žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o pobytové oprávnění podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců může být dotčeno subjektivní právo cizince – žadatele.

39. V nyní projednávané věci napadeným rozhodnutím bylo zrušeno pro nicotnost prvostupňové rozhodnutí o zamítnutí žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu a řízení o této žádosti bylo zastaveno. To znamená, že v konečném důsledku nebylo o žádosti o upuštění správními orgány meritorně rozhodnuto (zamítnutí žádosti bylo žalovaným zrušeno). Jelikož ale má žalobce subjektivní právo na upuštění od osobního podání žádosti za zákonem stanovených podmínek a řízení o takové jeho žádosti bylo napadeným rozhodnutím zastaveno, teoreticky by mohlo napadeným rozhodnutím dojít ke zkrácení veřejného subjektivního práva žalobce, přičemž žalobcem tvrzené zkrácení práv není na první pohled vyloučeno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2023, č. j. 7 As 45/2023-28, bod 15 a tam citovaná judikatura). Přitom o přípustnosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. o zamítnutí žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o vydání pobytového oprávnění není v judikatuře správních soudů pochyb (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2023, č. j. 3 Azs 163/2022-36, nebo ze dne 28. 7. 2023, č. j. 8 Azs 90/2022-48).
40. Navíc podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí zásada, podle které *nabízejí-li se dvě interpretace, z nichž jedna hovoří ve prospěch soudního přezkumu a druhá proti němu, je zapotřebí upřednostnit tu první, resp. v pochybnostech, zda se úkon dotýká práv a povinností žalobce je na místě usuzovat, že tomu tak je* (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004-54, nebo obdobně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016-53)
41. Soud je proto i nadále toho názoru, že rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o dlouhodobé vízum nebo dlouhodobý pobyt je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť se jedná o rozhodnutí o subjektivním právu žadatele na upuštění od osobního podání žádosti o pobytové oprávnění, které je pro žadatele nepříznivé. K argumentaci žalovaného soud uvádí, že nelze souhlasit s tím, že by žalobci prvostupňovým rozhodnutím nevznikla žádná práva. Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno a řízení o žádosti o upuštění bylo zastaveno, v důsledku čehož mohlo teoreticky být do subjektivních práv žalobce negativně zasaženo tím, že jeho žádosti o upuštění nebylo vyhověno. Soud neshledal příležitým prostý odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, č. j. 3 As 28/2012-21, který se týkal rozkladu podle § 152 správního řádu. Soud nerozumí tomu, jak by tam uvedené závěry kasačního soudu měly podporovat tvrzení žalovaného, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný totiž nejen zrušil prvostupňové rozhodnutí, ale současně řízení o žádosti o upuštění zastavil. Nemůže tedy být pochyb o tom, že šlo o rozhodnutí konečné.
42. Z popsanych důvodů soud k otázce přípustnosti předmětné žaloby uzavřel, že žaloba je přípustná, tudíž přistoupil k meritornímu posouzení její důvodnosti.

(ii) K důvodnosti žaloby

43. Soud úvodem meritorního posouzení předesílá, že se zabýval pouze těmi námitkami, které žalobce formuloval ve své žalobě. Soud v dané souvislosti odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které platí, že *není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval obecná žalobní tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují; takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, a přebíral by naopak funkci žalobcovy advokáta* (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Z pozdější judikatury soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2021, č. j. 10 As 9/2020-47, v němž se podává následující: „*Soudní řízení správní je postaveno na dispoziční zásadě (vyjádřené např. v § 5 s. ř. s.). Znamená to jednak to, že správní soud jedná na návrh, ale i to, že žalobce předurčuje rozsah soudního přezkumu napadeného rozhodnutí formulací žalobních bodů. Je na žalobci, aby v žalobě uvedl konkrétní skutková tvrzení a na ně navázanou konkrétní právní argumentaci a aby vysvětlil, jakých konkrétních nezákonných kroků, úvah, hodnocení a závěrů se vůči němu správní orgán dopustil. Pokud žalobce poukazuje na okolnosti, které jsou zachyceny ve správním spise, nemůže odkázat pouze obecně na spis nebo na jeho část, ale musí označit konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené tak, aby bylo patrné, jaké jejich aspekty považuje za nezákonné* (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 2/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Čím obecněji je žalobní bod vymezen, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posoudit ho (rozsudek ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).“.
44. Žalobce vůči napadenému rozhodnutí namítal, že postupem žalovaného, který rozhodl na základě kvót stanovených pro zastupitelský úřad v Hanoji diskriminačním a nepřezkoumatelným způsobem, mu bylo znemožněno podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, resp. podat žádost lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase. Svou žalobní argumentaci pak žalobce soustředil na uvádění důvodů a argumentů, jimiž brojí proti nařízením vlády, kterými s účinností od 1. 9. 2019 je na zastupitelském úřadu v Hanoji pro zaměstnanecké karty mimo *Program vědecký a klíčový personál* stanovena kvóta nula (konkrétně žalobce zmiňuje nařízení vlády č. 220/2019 Sb., č. 566/2020 Sb., č. 233/2021 Sb.; č. 321/2002 Sb. a č. 213/2023 Sb.).
45. Nutno pak zdůraznit, že žalobce ve své žalobě žádné konkrétní důvody nezákonnosti postupu žalovaného neuvádí (když dokonce výslovně připouští, že *správní orgány obou stupňů byly nařízením vlády vázány*, a proto nemohlo dojít k řádnému vypořádání jeho námitek – srov. čl. III., str. 2 žaloby), s výjimkou toho, že předmětná nařízení vlády stanovující kvóty představují objektivní překážku znemožňující žalobci podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty (dle žalobce jde o odůvodněný případ dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců), což podle žalobce mělo vést správní orgány k tomu, aby rozhodly o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty a věc postoupily k meritornímu projednání.
46. Je tudíž zřejmé, že podstatou sporu je otázka zákonnosti postupu žalovaného, který v konečném důsledku zastavil řízení o žádosti žalobce o upuštění od povinnosti osobního podání jeho („meritorní“) žádosti o zaměstnaneckou kartu (poté, co zrušil nadbytečné prvostupňové rozhodnutí o zamítnutí žádosti) a řízení o této „procesní“ žádosti zastavil pro její bezpředmětnost danou předchozím konstatováním nepřijatelnosti („meritorní“) žádosti o zaměstnaneckou kartu dle § 169h odst. 4 zákona o pobytu cizinců.
47. Soud ve svém posouzení vyšel zejména z následující relevantní právní úpravy.

48. Institut osobního podání žádosti je upraven v § 169d zákona o pobytu cizinců. Podle odst. 1 tohoto ustanovení platí, že *žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně*. Věta první v odst. 2 téhož zákonného ustanovení stanoví, že *osobním podáním žádosti se rozumí úkon žadatele, při kterém se žadatel osobně dostaví ke správnímu orgánu, u kterého má být žádost podána, a osobě přímo se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu určené k přijetí žádosti podá žádost v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a ve formě a způsobem, který stanoví tento zákon*. Podle odst. 3 téhož zákonného ustanovení platí: *Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti*. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu.
49. Ustanovení § 169h zákona o pobytu cizinců upravuje institut nepřijatelnosti žádosti o udělení tam uvedených typů pobytových oprávnění (konkrétně se jedná o žádosti o dlouhodobé víza a žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého víza a doby pobytu na území na toto vízum nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu). Důvody nepřijatelnosti takových žádostí jsou předně uvedeny v odst. 1 a 2 uvedeného ustanovení, přičemž mezi ně patří i důvod, kdy žádost nebyla podána osobně podle § 169d odst. 2, aniž zastupitelský úřad upustil od povinnosti osobního podání žádosti podle § 169d odst. 3 (srov. § 169h odst. 1 písm. c) cit. zákona).
50. Podle § 169h odst. 4 zákona o pobytu cizinců v případě rozvržení maximálního počtu žádostí o víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a o zaměstnaneckou kartu na maximální počet žádostí, které lze podat v rámci jednotlivých vládou schválených programů, a maximální počet ostatních žádostí, je žádost rovněž nepřijatelná, pokud byl v příslušném kalendářním měsíci na příslušném zastupitelském úřadu podán maximální počet žádostí stanovený nařízením vlády vydaným podle § 181b odst. 2 pro jednotlivé vládou schválené programy nebo pro ostatní žádosti.
51. Podle § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců platí: *Nepřijatelnost žádosti zjišťuje u žádosti podané na zastupitelském úřadu zastupitelský úřad a u žádosti podané ministerstvu ministerstvo. Je-li žádost nepřijatelná, řízení není zahájeno a na žádost se hledí, jako by nebyla podána; tuto skutečnost ministerstvo nebo zastupitelský úřad cizinci písemně sdělí včetně důvodu nepřijatelnosti, učiní o ní usnesení do spisu a vrátí tiskopis žádosti, veškeré předložené doklady a správní poplatek, pokud byl uhrazen. Nepodá-li cizinec žádost osobně, ač je k tomu podle tohoto zákona povinen, postupuje se obdobně podle věty druhé*.
52. Podle § 181b odst. 1 zákona o pobytu cizinců vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o [...] c) zaměstnaneckou kartu. Podle § 181b odst. 2 zákona o pobytu cizinců v případě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a zaměstnaneckých karet může být maximální počet žádostí, které lze podat

v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, dále rozvržen na maximální počet žádostí o víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a o zaměstnanecké karty, které lze podat v rámci jednotlivých vládou schválených programů, a maximální počet ostatních žádostí o víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a zaměstnaneckou kartu.

53. Podle § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. *maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu, je uveden ve sloupci 2 přílohy č. 2 k tomuto nařízení.* Podle přílohy č. 2 k uvedenému nařízení vlády, ve znění účinném do 30. 6. 2023, činí *maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku na Velvyslanectví ČR v Hanoji celkem 200, přičemž všechny připadají na žádosti v rámci Programu klíčový a vědecký personál.*
54. Ve výše popsanych poměrech nyní projednávané věci soud předně uvádí, že souhlasí s žalovaným, že požádáním o upuštění od osobního podání není možné vyloučit aplikaci jiných důvodů nepřijatelnosti žádosti. Pokud tedy prvostupňový orgán shledal předmětnou žalobcovu žádost o zaměstnaneckou kartu nepřijatelnou (a to z důvodu podle § 169h odst. 4 zákona o pobytu cizinců, nikoli z důvodu, že nebyla osobně podána, tedy podle § 169h odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců), tak se již neměl zabývat žádostí o upuštění od povinnosti jejího osobního podání, neboť vyhovění žádosti o upuštění nemohlo zhojit jiný důvod nepřijatelnosti žádosti. Za tohoto stavu prvostupňový orgán vůbec neměl prvostupňové rozhodnutí zamítající žádost o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu vydat, a tudíž žalovaný postupoval správně, když prvostupňové rozhodnutí napadeným rozhodnutím zrušil a řízení zastavil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65).
55. Nutno opětovně zdůraznit, že předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci nebylo usnesení o nepřijatelnosti žalobcovy žádosti o zaměstnaneckou kartu, ale napadené rozhodnutí týkající se žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Soud v mezích žalobních námitek posuzoval, zda žalovaný postupoval správně, když prvostupňové rozhodnutí zrušil a řízení o žádosti o upuštění zastavil, přičemž soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil. Je důležité si uvědomit, že prvostupňový orgán rozhodoval v procesním stádiu poté, co již bylo vydáno usnesení o nepřijatelnosti předmětné žádosti o zaměstnaneckou kartu (z důvodu podle § 169h odst. 4 zákona o pobytu cizinců), tj. v okamžiku, kdy bylo postaveno najisto, že žádost o zaměstnaneckou kartu nevedla k zahájení řízení, neboť podáním nepřípustné žádosti nebylo žádné řízení zahájeno (srov. § 169h odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Za této situace žalovaný nemohl rozhodnout jinak, než zrušit evidentně vadné (nadbytečné) prvostupňové rozhodnutí, které nesprávně jednak meritorně rozhodlo o již v daný okamžik bezpředmětné žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, jednak zastavilo řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu, které ale vůbec nebylo zahájeno (pro nepřijatelnost předmětné žádosti podle § 169h odst. 4 zákona o pobytu cizinců).
56. Navíc soud se neztotožnil s žalobcem ani v námitkách směřujících proti nařízením vlády, kterými byly stanoveny kvóty na počet žádostí o zaměstnaneckou kartu přijatelných na zastupitelském úřadu v Hanoji. Tyto námitky přitom představovaly základ žalobní argumentace.
57. Z výše popsané relevantní právní úpravy vyplývá, že vláda v dané době měla a i v současnosti nadále má zákonné zmocnění pro vydání nařízení stanovujícího kvóty na

počet žádostí o zaměstnaneckou kartu na konkrétním zastupitelském úřadě (srov. § 181b zákona o pobytu cizinců). Ostatně žalobce ani tuto skutečnost nerozporoval.

58. Jak připouští samotný žalobce, Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře stanovení kvót na počet žádostí o zaměstnaneckou kartu na konkrétním zastupitelském úřadě zabýval, a to konkrétně v rozsudku ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34, přičemž na kvótách neshledal nic nezákonného, diskriminačního či ústavně nekonformního. Navíc právě uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu obstál i v rámci přezkumu ústavnosti, když Ústavní soud usnesením ze dne 16. 8. 2022, sp. zn. II. ÚS 2041/22 odmítl ústavní stížnost směřující proti uvedenému rozsudku Nejvyššího správního soudu. Soud nepřisvědčil žalobci v tom, že by se uvedené závěry v nyní posuzovaném případě neměly prosadit, neboť pro to neexistuje žádný opodstatněný důvod.
59. Soud ve stručnosti shrnuje základní judikaturní východiska, pro která nulové kvóty na počet přijatelných žádostí o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadě v Hanoji nelze považovat za ústavně nekonformní, případně nezákonné.
60. Předně podle ustálené judikatury v případě řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty dle § 42g zákona o pobytu cizinců nejde o rozhodování o „právním nároku“ cizince. *Zaměstnanecká karta je zvláštním typem pobytového oprávnění k pobytu na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Jakkoli zákon v těchto věcech výslovně nestanoví správní uvážení správního orgánu, nenárokovost výsledku tohoto řízení (tj. ne/vydání zaměstnanecké karty) plyne ze systematiky zákona o pobytu cizinců a především z ústavního principu svrchovanosti státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Projevem tohoto principu je i možnost regulovat migraci a rozhodování státu o tom, kteří cizinci mohou vstupovat na jeho území. Cizinec nemá právní nárok na vstup do České republiky, ovšem má právo na spravedlivý proces při vyřizování žádosti o takový vstup (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021-47).*
61. K namítané diskriminaci vůči státním příslušníkům Vietnamu Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dospěl k následujícím závěrům. *Právní úprava by byla diskriminační za situace, kdy by různým subjektům ve stejných situacích zakládala odlišná práva a povinnosti na základě zakázaných kritérií (diskriminace přímá), nebo by na základě zdánlivě neutrálních ustanovení určité subjekty znevýhodňovala bez zdůvodnění legitimním cílem, přičemž prostředky k jeho dosažení by nebyly přiměřené a nezbytné (diskriminace nepřímá). Nastavení kvót v předmětném nařízení nelze považovat za nezákonnou diskriminaci. Odlišné zacházení s občany různých států ve věcech práva na vstup na území a jejich práva přístupu na pracovní trh je v právním řádu běžné a vyplývá již z různých smluvních a jiných vztahů domovských států cizinců s Českou republikou, resp. s Evropskou unií. Obdobně není diskriminační, pokud stát odlišně upravuje právo žádat o určitý typ pobytového oprávnění osobám disponujícím určitou kvalifikací. Takové osoby vůbec nelze považovat za osoby ve srovnatelném postavení. Nejvyšší správní soud nesouhlasil ani s argumentem, že omezení přijatých žádostí vietnamských občanů o zaměstnaneckou kartu na 200 ročně je fakticky znemožněním podat takovou žádost. Jedná se o nezanedbatelný počet pobytových oprávnění tohoto typu vyhrazených pro občany Vietnamu. Oprávnění k úpravě podmínek vstupu na území a přístupu na tuzemský pracovní trh vyplývá ze suverenity České republiky. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil argumentaci, že žadatelé o pobytové oprávnění z Vietnamu jsou nezákonně diskriminováni. Dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu právní úprava obsažená v § 169h odst. 4 a § 181b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, resp. v prováděcím nařízení vlády, tedy představuje implementaci unijního*

práva. (srov. body [16] až [19] výše odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 14/2022-34).

62. Na právě uvedených závěrech setrvává i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu, když lze poukázat na usnesení ze dne 11. 4. 2024, č. j. 1 Azs 22/2024-36 (zejména body [15] a [16]), v němž se kasační soud přihlásil k dosavadní judikatuře týkající se kvót na žádosti o zaměstnanecké karty na zastupitelském úřadu v Hanoji, včetně žalobcem odmítaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 14/2022-34. Takto kasační soud zdůraznil, že *stanovení kvót prostřednictvím § 181b zákona o pobytu cizinců a prováděcích nařízení není v rozporu s ústavním pořádkem ani mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána, a to ani tehdy, je-li kvóta nulová. Jde totiž o posuzování limitů ekonomické migrace, o nichž si každý stát rozhoduje autonomně. Stejně tak upozornil, že se kasační soud předmětnými nařízeními vlády o stanovení kvót již jednou zabýval a uzavřel, že je nelze považovat za nezákonné nebo diskriminační.*
63. V návaznosti na výše uvedené soud konstatuje, že žalobcem sporovaná nařízení vlády představují nástroj, kterým vláda legálně (tj. v mezích zákonného zmocnění dle § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců) a rovněž zcela legitimně (srov. výše shrnuté závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 14/2022-34 a dále závěry obsažené v rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, bod [93]) omezila pracovní migraci mj. i z Vietnamu tím, že fakticky vyloučila možnost usilovat o zaměstnaneckou kartu (se shora uvedenou výjimkou) podáním žádosti na zastupitelském úřadu v Hanoji. Žalobní argumentace dovozující opak proto nebyla důvodná.
64. Pouze pro úplnost soud uvádí, že žalobcův návrh na předložení věci Ústavnímu soudu k přezkoumání souladnosti sporovaných nařízení vlády s ústavním pořádkem (srov. str. 9 žaloby, resp. tam obsažená poznámka pod čarou č. 2) by ani nebyl procesně možný. Jak vyplývá z čl. 95 Ústavy, resp. jak se podává v judikatuře Ústavního soudu, *soud není oprávněn domáhat se u Ústavního soudu vyslovení nesouladu mezi nařízením vlády a Listinou základních práv a svobod, neboť jak plyne jednak z čl. 95 odst. 2 Ústavy, jednak z § 64 odst. 4 zák. č. 182/1993 Sb., soud je oprávněn podat v souvislosti se svou rozhodovací činností pouze návrh na zrušení zákona nebo jeho jednotlivých ustanovení pro rozpor s ústavním zákonem* (srov. náleze ze dne 22. 9. 1993, sp. zn. Pl. ÚS 1/93). V případech nezákonnosti či neústavnosti podzákonného předpisu soud postupuje podle čl. 95 odst. 1 Ústavy.
65. Konečně pak soud nepřisvědčil žalobci ani v tom, že by v jeho případě byl dán odůvodněný případ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, který žalobce spojoval výlučně s tvrzením o nezákonnosti a neústavnosti správními orgány aplikovaného nařízení vlády stanovujícího kvóty na počet přijatelných žádostí o zaměstnanecké karty na zastupitelském úřadu v Hanoji. Soud souhlasí s žalovaným, že v žalobcově případě se již z povahy věci nemohlo jednat o odůvodněný případ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť správní orgány se řídily pro ně závazným nařízením vlády, které má oporu v zákoně a které je ústavně konformní. Přitom jiné vážné důvody na straně žalobce nebyly tvrzeny (k výkladu pojmu odůvodněný případ dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců srov. již odkazované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 22/2024-36, bod [14], resp. tam odkazovaná judikatura).
66. V návaznosti na vše, co bylo uvedeno výše, soud uzavírá, že žaloba není důvodná.

VI.

Rozhodnutí soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

67. Z důvodů shora popsaných soud posoudil žalobní námitky směřující proti napadenému rozhodnutí jako nedůvodné, a proto žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII.

Náklady řízení

68. Výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V projednávané věci by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Žalovanému nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud žádnému z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 10. září 2024

Mgr. Aleš Smetanka v.r.
samosoudce